

Bart
Moeyaert
Querido
Tegenwoordig
heet
iedereen
Sorry

AMSTERDAM • ANTWERPEN
EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ
2018

I

Mijn broer houdt zijn vork en zijn mes gereed. Hij heeft
honger, zegt hij.

‘Ik niet zo,’ zeg ik.

Ik vind het veel te warm voor warm eten.

Op de blote borst van Alan staat een uitroepteken.

Er is al drie keer in zijn borst gesneden, maar het
ziet eruit als één keer, en hij leeft nog.

Boem boem doet zijn hart, links van dat litteken.

Of nee, boem boem doet de helft van zijn hart.

Achter mijn rug doet de magnetron ping, maar toch zet mijn moeder niks op tafel.

Ze gaat zitten en plant haar ellebogen naast haar bord. Ze zegt dat ze iets met ons wil bespreken.

‘Rustig,’ zegt ze tegen Alan, en ze houdt haar hand voor zijn gezicht, alsof hij al veel te veel heeft gepraat, terwijl Alan heel rustig is en stilzit en ademt.

Ze pakt zijn mes en zijn vork af.

Daarna zet ze haar ellebogen weer op tafel en legt ze haar kin op haar handen. Ze kijkt van mij naar een vlek op het tafelblad, hij heeft de vorm van een vis.

Ze haalt diep adem en zegt dat mijn vader en zijn Cruz het anders willen aanpakken dan vroeger.

Ik zeg: ‘Mama, doe eens zonder inleiding.’

Zonder inleiding zegt ze dat papa en zijn Cruz mij onhandelbaar vinden.

Dat is geen nieuws.

Het voorstel dat erop volgt is wel nieuw.

Ze zouden het gemakkelijker vinden als ik niet meer elke week het weekend bij ze zou doorbrengen. Ze denken dat om de twee weken beter zou zijn. Of om de drie. Ze denken dat ik dat zelf ook liever heb.

Wel?

Het klinkt niet als een voorstel. Het klinkt als iets wat we gaan doen.

Toch willen ze weten wat ik ervan denk.

Ik kijk van mijn moeder naar het witte bord voor me.

Er ligt niks op, maar hallo: kijk eens goed. Er ligt ineens een stuk taai vlees waar ik niet om heb gevraagd.

Ik zeg: 'Ik ben niet onhandelbaar. Ik ben alleen een beetje lastig soms.'

'Het zijn niet mijn woorden, Bianca,' zegt mijn moeder.

'Nee,' zeg ik. 'Maar je zou papa kunnen tegenspreken.' Mijn stem trilt.

Mama schudt haar hoofd en doet alsof ze glimlacht.

'Ik geef alleen door wat hij heeft gezegd,' zegt ze. 'Dan kun jij het straks met hem en Cruz verder bespreken, als ze je vanmiddag komen halen. Jij beslist. Je weet dat je een meisje met een gebruiksaanwijzing bent en daar hou ik rekening mee. Je wilde het zonder inleiding, dus heb ik de boodschap niet verpakt. Ik gebruik het woord dat zij hebben gebruikt.'

Onhandelbaar.

Ik schuif mijn bord weg.

Ik kijk naar Alan, die zijn vork en zijn mes weer heeft opgepakt en ze als twee soldaten naast zijn bord laat wachten op voer uit de magnetron.

'En hij?' zeg ik tegen mama, terwijl ik naar Alan knik.

Van mij mag hij met dat bestek doen wat hij wil. Zelfs al houdt hij het mes gevaarlijk dicht bij zijn gezicht en steekt hij zich bijna een oog uit.

Alan kijkt naar mij. Hij zucht eens. Hij wil niet weten wat ik vind.

Naar de uitleg van mijn moeder luistert hij wel.

Ze zegt dat er voor hem niks verandert.

‘Dat kan ook niet anders met zijn gezondheid. De jongen is negen.’

Mama bedoelt dat hij pas negen is, maar ze zegt het alsof hij nooit tien zal worden.

Ik rol met mijn ogen. O help.

Mama en theater.

Sinds een paar maanden volgt ze lessen, het valt op.

Alan voelt de aandrang om uit te beelden wat hij heeft gehoord. Dat hij ocharm een wurmpje is. Een dingetje van niks. Een weerloos schepseltje.

Hij laat zijn hoofd over de rugleuning van zijn stoel hangen en hij kreunt, en zegt met de stem van Stewie uit *Family Guy* dat hij honger heeft. Hij zegt dat hij een heel gehaktbrood op kan. Met gemak werkt hij een hele pot warme krieken weg.

Jahaa.

Hij kwijlt er al een beetje van.

Mama legt haar vinger op het witte pilletje naast zijn glas. Ze schuift het naar hem toe.

‘Mooi,’ zegt ze. ‘Begin maar met deze.’

Ze haalt de vork en het mes een voor een uit zijn handen en legt ze naast zijn bord. Ze zegt dat het eten eraan komt en dat ze blij zal zijn als hij twee, drie, vier happen neemt.

‘Bianca en ik zijn bijna klaar met bespreken.’

Alan heeft de strot van een wolf en de maag van een muis. Voor er iets op zijn bord ligt speelt hij grote meeneer, maar als er dan is opgeschept vindt hij het altijd te veel en dan geeft hij het op.

Ik kijk naar mama, en ik vraag met mijn blik of ze

van mij verwacht dat ik zo meteen ping ga doen, omdat ik een minuutje over het nieuwe plan van papa en zijn Cruz heb nagedacht en ik het uiteindelijk / alles bij elkaar / natuurlijk / goed / geen probleem / super vind.

Ze wacht.

Ik zwijg.

Niks ping.

Ik vind het niet goed. Ik heb iets anders in gedachten. Een heel ander plan.

Ze buigt zich naar me toe, alsof ik iets heb gezegd en ze me niet heeft verstaan.

‘Ga nu niet zitten doen alsof je naar de weekends uitkeek, Bianca. Ik heb niet de indruk dat je ze gaat missen, wel? In mei was je blij toen ze zeiden dat ze je liever op zaterdag kwamen halen in plaats van op vrijdag. Zelfs anderhalve dag met hen in een huis vind je al te lang.’

‘Ze wonen niet in een huis.’

‘Ze wonen wel in een huis. Ze wonen met veel mensen samen, en het gebouw heeft een dak, dus is het een huis, dat is de keuze van je papa.’

‘En van zijn Cruz,’ zeg ik. ‘Ja goed.’

Ik haal mijn schouders op.

Een gebouw dat vroeger een pakhuis is geweest, waar bijna geen muren in staan en waar ongeveer alles van iedereen is / ja oké / dat is een huis / er zit een dak op.

Een paar seconden, meer heb ik niet nodig om te beslissen dat ik geen zin heb in de rest van dit gesprek. Ze leren het nooit: eerst beslissen zonder mij, en daarna

vragen of ik het een goeie beslissing vind.

Deze keer is het nee.

Ik heb geen zin in mijn broer die eerst doet alsof hij een uitgehongerd beest is dat zijn bord aanvalt, om vervolgens een paar keer in het vlees te prikken en dan naar een boterham te vragen — en die nog krijgt ook.

Ik heb geen zin in sap dat eruitziet als bloed.

En dat we voorzichtig moeten eten, want de krie-ken maken vlekken en de keuken is wit en nieuw, en kijk eens hoe mooi groen de vingerplant is.

Ik schuif mijn stoel naar achteren. De poten krijsen over de tegels.

Mama grijpt naar haar hoofd.

Perfect.

Ik zeg: 'Ik heb geen honger.'

'Je moet eten.'

'Ik niet,' zeg ik.

Mama zegt tegen mijn rug dat ik hier moet blijven. Dat ik moet eten tegen de honger die komt. Dat ik niet ongezellig moet doen. Dat er straks een vriendje van Alan komt spelen. En dat dat vriendje een bijzondere moeder heeft. Dat ik in de wolken zal zijn, want ik kén die vrouw. Echt waar.

Ze zweert het.

'Je vindt haar gewéldig.'

Omdat ik niet reageer, verandert ze van toon.

Ze zegt dat ik onredelijk ben. Dat ze mijn vader en zijn Cruz straks nog gelijk zal moeten geven.

Ik blijf onder aan de trap stilstaan, met mijn hand op de leuning.

Onhandelbaar.

Het woord spreekt mama niet uit, maar het schiet wel door haar hoofd.

Ik zou veel willen doen en veel willen zeggen, maar ik adem diep in en heel langzaam weer uit.

Alan zegt: 'Ik hoor haar ademen, ze leeft nog.'

'Ja,' zegt mama. Ze neemt zijn bord mee naar de pan met krieken op het fornuis en ze vraagt hoe je de naam van dat vriendje van hem ook al weer uitspreekt. 'Sjees?'

Alan noemt een naam die erop lijkt.

'Juist,' zegt mama. 'Zo.'

Ze giechelen samen.

Ik blijf hier niet. Van dat gegiechel met z'n tweetjes wordt het altijd een beetje zwart voor mijn ogen.

Ik sla op mijn broekzak.

Heb ik mijn sleutel bij me?

Ja.

Ik maak onze huisdeur open. Daarna trek ik de deur achter me dicht.

Ik wil niet dat je denkt dat ik boos ben, maar ik vind het niet erg dat je denkt dat ik boos ben.